

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. Z. Š.**, zastoupený Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Výstavní 16a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2007, č. j. JMK 160177/2006, o námitce podjatosti vznesené vůči soudcům Krajského soudu v Brně, JUDr. Jaroslavě Skoumalové, JUDr. Ing. Věře Horčicové, JUDr. Janě Jedličkové, JUDr. Tomáši Foltasovi, Mgr. Milanovi Procházkovi, Mgr. Petrovi Kobylkovi a JUDr. Petrovi Poláchovi,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Brně JUDr. Jaroslava Skoumalová, JUDr. Ing. Viera Horčicová, JUDr. Jana Jedličková, JUDr. Tomáš Foltas, Mgr. Milan Procházka, Mgr. Petr Kobylka a JUDr. Petr Polách **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí ve věci žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 1. 2007, č. j. JMK 160177/2006, vedené pod sp. zn. 31 Ca 50/2007.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 20. 3. 2007 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru výstavby, ze dne 13. 9. 2006, č. j. Výst. 23d 1012559/2003-Ma Rozh, jímž stavební úřad žalobci nařídil provést odstranění části stavby v rozsahu cca 1/3 délky kanalizační přípojky (betonového koryta) ve spodní části před zaústěním do kanalizace na pozemcích ve vlastnictví města Znojma postavené dle závěru správních orgánů v rozporu se stavebním povolením.

Krajský soud usnesením ze dne 24. 7. 2007, č. j. 31 Ca 50/2007 - 80, žalobu s odkazem na § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud toto usnesení krajského soudu rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, č. j. 5 As 17/2008 - 146, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud poučením ze dne 6. 3. 2009 informoval žalobce o složení senátu 31 Ca, kterému byla věc přidělena podle rozvrhu práce Krajského soudu v Brně platného pro rok 2009.

Podáním ze dne 16. 3. 2009 uplatnil žalobce námitku podjatosti vůči soudcům Krajského soudu v Brně, kteří budou o jeho věci rozhodovat. Žalobce konkrétně uvedl, že „navrhuje doložení do spisu deklarování jmenovanými soudci o věci, o možném vztahu k jednatelům úředníkům nebo i k věci (stavbě kanalizační přípojky z nemovitostí žalobce) v památkové rezervaci obce Znojmo a ve vztahu k § 14 odst. 2, 3 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, po možné

stránce patriotismu“. Svůj návrh žalobce odůvodnil tím, že krajský soud odmítl jeho žalobu i jeho žádost o odkladný účinek žaloby.

Podle platného rozvrhu práce Krajského soudu v Brně pro rok 2009 má být daná věc projednána senátem 31 Ca složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové. Z důvodu neobsazení senátu třetím soudcem, jakož i v případě nepřítomnosti některého ze soudců uvedeného senátu, může být věc dle uvedeného rozvrhu práce projednána a rozhodnuta za účasti některého ze soudců senátu 29 Ca složeného z předsedkyně JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a Mgr. Milana Procházky, nebo následně některého ze soudců senátu 30 Ca Mgr. Petra Kobyly a JUDr. Petra Polácha.

Ve svém vyjádření k podané námitce všech sedm výše uvedených soudců konstatovalo, že se necítí být podjati, neboť ani jeden z nich nezná účastníky řízení ani jejich zástupce, nemá k nim ani k předmětné věci žádný vztah. Soudkyně JUDr. Jaroslava Skoumalová a JUDr. Ing. Viera Horčicová (které byly členkami senátu, který usnesením ze dne 24. 7. 2007, č. j. 31 Ca 50/2007 - 80, žalobu odmítl) dále výslovně uvedly, že se necítí být podjaty ani z důvodu, že se podílely na rozhodování o žalobě žalobce.

Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však *nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., tak je třeba uvést, že poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by soudce mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Takové důvody zjevně dány nejsou.

Žalobce možnou podjatost spatřuje v tom, že krajský soud odmítl jeho žalobu i jeho žádost o odkladný účinek žaloby. Poučení o složení senátu bylo žalobci doručeno dne 10. 3. 2009, žalobce vznesl námitku podjatosti dne 16. 3. 2009; námitka podjatosti je tak včasná (§ 8 odst. 5 s. ř. s.). Žalobce však vůbec nepředkládá jediný důkaz o tom, že by dotčení soudci měli takový poměr k věci, účastníkům či jejich zástupcům, který by mohl zakládat pochyby o jejich nepodjatosti, a neuvádí ani žádný jiný ze zákonem předpokládaných důvodů, pro které by Nejvyšší správní soud mohl o vyloučení soudců rozhodnout, naopak tvrzení žalobce lze považovat za důvod spočívající v postupu soudce v řízení o projednávané věci, který zákon jako okolnost pro vyloučení soudců výslovně zapovídá (§ 8 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). Nejvyšší správní soud shledal ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 5 As 17/2008 - 146, nesprávným závěr krajského soudu vyplývající z usnesení ze dne 24. 7. 2007, č. j. 31 Ca 50/2007 - 80, o tom, že žalobu v předmětné

věci nelze věcně projednat pro její vady spočívající v její nesrozumitelnosti. Krajský soud v Brně je právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v citovaném rozsudku vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s), je tedy povinen, neshledá-li jiný nedostatek podmínek řízení, o podané žalobě rozhodnout meritorně. Tyto skutečnosti však, jak již bylo vysvětleno, důvody pro vyloučení ve věci rozhodujících soudců krajského soudu nezakládají. Námitka podjatosti vznesená žalobcem je tedy nedůvodná.

Na základě výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu